

hladni prema organizatornom gibanju na pr. križarske omladine kod nas, dosta bi učinila. I mi ništa drugo ne želimo, nego da taj uspjeh poluči. A osim toga želimo, da svećenstvo uvidi, e nije nužno, da se suprotstavlja želji svoje omladine za križarskom organizacijom, ako je možda njegova lična sklonost uperena, tko zna s kojih razloga, k organizaciji nekoga drugoga tipa. Ima lijepih dokaza za ispravno shvaćanje svećenstva i u tom pogledu. Čast im! Valjalo bi međutim dobro prisluhnuti kucaju bila naše seoske i gradske omladine, pa prihvatiti ono, što omladina danas traži i što je naročito zanosi. Dakako, uvijek u okviru katoličkih organizacionih načela i metoda.

S druge strane ne bi bilo nipošto uputno, da se netko iz oduševljenja, što staleška podjela u Belgiji pokazuje osobite uspjehe, tako zagrije za tu podjelu, pa da je na svaki način nastoji po što po to i kod nas provesti. Najprije se ne smije smetnuti s uma, da se kod nas po selima, pa i po manjim trgovištima kao što su na pr. Đakovo, Valpovo, Vel. Gorica i slična mjesta, ne može praviti razlika između seljačke i obrtničke omladine. Svi ti obrtnici su ujedno i zemljoradnici, pa su im interesi, kulturni vidici, zanimanje i težnje posve jednake. Pitanje je zatim, da li je u našem ambijentu neprovedivo ili odiozno, kad bi na pr. jedna opća omladinska organizacija imala svoje sekcije: seljačku, obrtničku, radničku i dačku? Možda bi to kod nas išlo posve dobro, čak možda i ide?

To je također potrebno naglasiti. Ako nam je živa i prava želja za stvarnim uspjehom, u ovim i ovakvim prilikama, u kakovim živimo, — a to se ne smije pustiti s vida! — onda se svaka ideja može, a ja bih rekao i mora ponešto prilagoditi našim prilikama. Naročito, kad su i ovako uspjesi očigledni.

A. Ž.

Vannutelli Primo: De Presbytero Joanne apud Papiam, Torino 1933.

Auktor je poznat sa svojim brojnim radovima na biblijskom polju; bavi se Starim i Novim Zavjetom. Ovom raspravom o odlomku Papijevih spisa, koji su se vrlo mršavo sačuvali kod Euzebija u crkvenoj povijesti, knj. III., gl. 39., član 3.—4. ispituje onog drugog Ivana, koji se spominje pod imenom prezbitera. Isključuje, da bi to bio sv. Ivan apostol i evanđelist. Da to dokaže, iznosi značenje riječi prebiteros u Novom Zavjetu, kod apostolskih Otaca i napose kod sv. Ireneja. Zaključuje, kako sva navedena mjesta po nazivu prezbiter označuju uvijek i samo starije i časnije ljude u crkvi. Nijednog mjesta nije našao, gdje bi se tim naslovom označivalo Apostole. Detaljno ispituje četiri mjesta i sve dokumentira klasičkim argumentima. Ali na žalost nije iznio ništa, što bi pitanje pomaklo naprijed od onog, što se iznosilo već prije. Ne mogu kazati, je li naumice, ali činjenica je, da nije ni pokušao ispitivati i tumačiti naslove 2. i 3. Ivanove katoličke poslanice, gdje se sam Apostol u naslovu naziva ho presbiteros. Protivnici ovog mišljenja argumentiraju baš time i dovode u sumnju katoličke Ivanove poslanice ili apostolicitet Ivanov u Papijinu fragmentu.

Dr. Nikola Žuvić.

Charles F. Jean: La bible et les récits babyloniens, Paris 1933. izašlo u zbirci »La vie chrétienne, str. XV+347.